Р Е Ш Е Н И Е

№ 3384

гр. София, 01.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, **XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 22.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова
Мартин Аврамов

при участието на секретаря АНИ АНДРЕЕВА и при участието на прокурора ПАВЛОВ, като разгледа дело номер **6552** по описа за **2010** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична РИОКОЗ срещу Решение от 12.07.2010 година, постановено по н.а.х.д.№4401/2010 година по описа на СРС,101 състав,отменящо Наказателно постановление №ЛС07/16.03.2010 година,издадено от Директора на Столична РИОКОЗ, с което на В. Р. Г. на основание чл.294 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина за нарушение на чл.17 от Наредба №28/09.12.2008 година за устройството,реда и организацията на работата на аптеките и номенклатурата на лекарствените продукти е наложено административно- наказание-Глоба в размер на 1000 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на атакуваното съдебно решение.Твърди се,че неправилно съдът е приел,че актосъставителят няма материалната компетентност да съставя актове и това противоречи на практиката на Столична РИОКОЗ. Иска се отмяна на съдебното решение и потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание,касаторът-Столична РИОКОЗ,редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касация- В. Р. Г., редовно и своевременно призована,не се явява. Вместо нея- адвокат Ш, редовно упълномощен,който оспорва жалбата като неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Подробни съображения относно неоснователността на касационната жалба изразява и в представените по делото писмени бележки.

Представителят на С.-прокурор П,изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила като постановено в

съответствие с материалния и процесуалния закон.

Административен съд-С.-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

Фактическата обстановка, възприета от районния съд и подкрепяща се от събраните по делото доказателства се споделя от настоящата инстанция, която намира за ненужно да я преповтаря.

Районният съд правилно е обсъдил приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база, обосновано е приел, че актосъставителят Рубина Ованесова – С не притежава материалната компетентност да издава актове за установяване на административни нарушения по ЗЛПХМ. Обстоятелството, че актосъставителят заема длъжността главен инспектор в Столична РИОКОЗ,само по себе си не може да обуслови наличие на материална компетентност у актосъставителя да съставя актове за установяване на административни нарушения по реда на Закона.Това е така, защото, в разпоредбата на чл.267,ал.3 от ЗЛПХМ е посочено,че непосредственият контрол се упражнява от длъжностни лица - инспектори и експерти, определени със заповеди на Директора на ИАЛ или на Директора на съответната РИОКОЗ, като съгласно чл.270 в рамките на своята компетентност длъжностните лица по чл.267,ал.3/ именно определени със заповед на Директора на съответната РИОКОЗ имат право да съставят актове за установяване на административни нарушения-т.6 на чл.270,ал.1 от ЗЛПХМ. В чл.295 от ЗЛПХМ е доуточнено, че нарушенията по този закон се установяват с актове, съставени от държавни инспектори от ИАЛ, съответно от РИОКОЗ,нарушенията по чл. 289 се установяват от длъжностни лица, определени от Министъра на здравеопазването, а наказателните постановления се издават от Министъра на здравеопазването, от главния държавен здравен инспектор, от Изпълнителния директор на ИАЛ и от Директорите на РИОКОЗ в зависимост от подчинението на длъжностното лице, установило нарушението

По делото обаче не се представиха доказателства,сочещи,че Директорът на Столична РИОКОЗ е упълномощил надлежно Главен инспектор Ованесова- С да съставя актове за установяване на административни нарушения по реда на закона. Твърдението,че такава заповед съществува и е от 29.12.2009 година,е напълно голословно и не е подкрепено с никакви доказателства. Съдът не може да приеме за установен даден факт, без той да е доказан по съответния ред.Наред с това, твърдението, че в длъжностната характеристика на актосъставителя е визирано и правото да съставя актове за административни нарушения, само по себе си но води до наличие на такава компетентност, защото при казаното по-горе, за да може упражнява това свое право по реда на ЗЛПХМ, то следва да има надлежно упълномощаване от страна на Директора на С.- какъвто не е процесният случай. Представянето на Заповед,с която Министърът на здравеопазването е упълномощил актосъставителя да издава актове за установяване на административни нарушения но по реда на чл.289 от ЗЛПХМ, само по себе си не може да доведе и до надлежно упълномощаване на Ованесова- С да издава актове и за останалите предвидени в закона нарушения, защото не е допустимо по аналогия да се извежда наличие на компетентност, която не съществува. Тъй като по делото не се представиха никакви доказателства сочещи ,че актът за установяване на административно нарушение е издаден от компетентен орган, ,снабден с надлежна власт, то съвсем законосъобразно СРС е отменил наказателното постановление на процесуално основание/ предвид обстоятелството, че понятието „нищожност / липса на компетентност/ в административно- наказателното производство не съществува и липсата на компетентност винаги води до незаконосъобразност на издаденото наказателното постановление.

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да укаже на касатора ,че когато едно наказателно постановление е отменено на процесуално основание, касационната инстанция или

споделя доводите на първоинстанционния съд, или ако не е съгласна с тях, може да отмени решението и да върне делото за ново разглеждане от друг състав за решаване спора по същество, но никога на решава спора по същество, защото е налице забрана за нови фактически установявания в касационното производство Наред с това,измежду касационните основания,визирани в разпоредбата на чл.348 НПК,не фигурира соченатa от касатора"необоснованост" на съдебното решение.Необосноваността,като порок на съдебното решение,е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК,но съгласно разпоредбата на чл.63,ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията,предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен съд С.- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 12.07.2010 година, постановено по н.а.х.д.№4401/2010 година по описа на СРС,101
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.
2.